

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **J. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. et Bc. Peterem Mrázikem
sídlem Pražákova 1008/69 639 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osob
zúčastněných na řízení: 1) **E.ON Česká republika, s. r. o.**
sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice
2) **CETIN a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
3) **I. N.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. KUZZL 20634/2020, sp. zn. KUSP 3835/2020 ÚP-Mor,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce [i odvolání osoby zúčastněné na řízení 3)] proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11. 11. 2019, č. j. MMZL 155325/2019, sp. zn. MMZL-SÚ-067191/2016/Fa. Tímto rozhodnutím stavební úřad po provedeném společném územním řízení a stavebním řízení rozhodl tak, že ve výrokové části I. vydal podle § 94a odst. 5, § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, rozhodnutí o umístění stavby „X“, na pozemcích parc. č. X (ostatní plocha), parc. č. X (zahrada), parc. č. X (ostatní plocha), parc. č. X (ostatní plocha) v katastrálním území X (dále též „předmětná stavba“). Stavebníkem je Mgr. Z. S. Ve výrokové části II. vydal podle § 94a odst. 5 a § 115 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. stavební povolení na předmětnou stavbu. Současně stavební úřad stanovil podmínky pro umístění stavby, pro provedení těch částí stavby, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, podmínky pro provedení a pro užívání stavby.
2. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal důvodnými odvolací námitky žalobce, neboť způsob, jakým se stavební úřad s námitkami žalobce vznesenými v průběhu stavebního řízení (které byly obsahově totožné s námitkami odvolacími) vypořádal, považoval za dostatečný a jeho závěry za věcně správné. Nadto žalovaný dospěl k závěru, že některé z nich se ocitly mimo § 114 stavebního zákona vymezený rámec pro uplatnění námitek účastníka stavebního řízení, zejména pokud se jednalo o námitky technického charakteru směřující do projektové dokumentace stavebního záměru.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v podané žalobě namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, považuje je za nezákonné jednak z důvodu nesprávného právního posouzení, jednak z titulu závažných vad v řízení před oběma správními orgány.
5. Konkrétně žalobce předně namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi jím uplatněnými odvolacími námitkami, a to za pomoci nesprávného výklad § 114 stavebního zákona, jenž vede k závěru, že účastník řízení, tj. vlastník sousedící nemovitosti, nemůže vznášet námitky technického charakteru proti projektové dokumentaci stavby, resp. může vznášet námitky pouze „na porušení kogentního ustanovení zákona“. Žalobce přitom využil svého zákonného práva a vznesl v řízení námitky, a proto bylo povinností správního orgánu, aby se s těmito námitkami legitimně vypořádal. Rozhodnutí obou správních orgánů se ale jako celek stalo nepřezkoumatelné. Správní orgány na toto vypořádání zcela rezignovaly a postavily žalobce do polohy, kdy jeden správní orgán se s námitky nevypořádal vůbec a druhý konstatoval, že žalobce neměl nárok, aby takové námitky vůbec vznesl.

6. Pokud jde o nezákonnost rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci, žalobce namítá, že v řízení vznesl občanskoprávní vlastnickou námitku zásahu do jeho věcného břemene, kterým je zatížen pozemek parc. č. X, k. ú. X, na kterém je umístován záměr stavebníka. Dle žalobce nicméně stavební úřad místo toho, aby využil procesních nástrojů k možnému jednání a dohodě, tak je využil pouze k tomu, aby žalobce vyzval k podání žaloby. Žalobce neměl zájem o další soudní spor, ale o korektní jednání o možném smírném řešení. Jestliže tedy správní orgány zcela rezignovaly na to vypořádat věc dohodou a poté vlastnickou námitku samy věcně vyřešily, zatížily tím řízení vadou, pro kterou nemůže napadené rozhodnutí obstát. Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 89 odst. 6 stavebního zákona, neboť správní orgán neměl činit žádné úvahy o tom, zda dojde k zásahu do věcného břemene či nikoliv, protože k takovému vypořádání námitek není zákonný předpoklad. Pokud správní orgán nemohl tuto námitku vypořádat, tzn., stavebník zůstal pasivní a věc sám nemohl nevypořádat, byl zde důvod k zastavení řízení, resp. zamítnutí žádosti.
7. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně posoudily námitku, že plánovaná stavba zasahuje do stavby v jeho vlastnictví, tj. do kanalizační přípojky, která vede před pozemky ve vlastnictví stavebníka, Mgr. S., tj. po pozemcích X a X, k. ú. X. V této věci vedl správní orgán řízení o odstranění stavby, které pravomocně skončilo ve prospěch žalobce, kdy stavební úřady konstatovaly, že kanalizační přípojka není nepovolenou stavbou a tak odstranění stavby nebylo nařízeno. Stavebnímu úřadu bylo známo, že průběh kanalizační přípojky byl po celou dobu řízení o odstranění stavby nejen sporný, ale navíc do ní stavebník svévolně zasáhl a přeložil ji způsobem, který není žalobci znám. Sám žalovaný pak na str. 13 napadeného rozhodnutí připouští, že „skutečnost, že kanalizační přípojka byla přeložena na pozemku stavebníka bez potřebného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, není pak předmětem tohoto řízení o žádosti stavebníka o vydání společného povolení.“ Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, neboť má naopak za to, že by tato sporná otázka měla být řešena právě v řízení o povolení předmětné stavby. Podle žalobce měl správní orgán toto řízení přerušit do doby, než by z úřední povinnosti vypořádal otázku přeložky kanalizační přípojky. V tomto řízení z úřední povinnosti by odpověděl, zda jestli byla přeložka realizována po právu či nikoliv. A pokud nikoliv, nařídil by stavebníkovi, aby ji uvedl do původního stavu. Žalobce má totiž zásadní námitky proti zaměření kanalizační přípojky Ing. Fryštákem, ke kterému správní orgán bez dalšího přihlédl.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a podání osoby zúčastněné na řízení 3)

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže ve vyjádření odkazuje a obsáhle z nich cituje. Z toho důvodu má za to, že postup žalovaného i stavebního úřadu byl zcela v souladu s příslušnou právní úpravou, a proto jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné.
9. Osoba zúčastněná na řízení 3) ve svém podání ze dne 10. 11. 2020 vznáší celou řadu námitek, směřujících proti charakteru předmětné stavby, způsobu i místa jejího umístění i zajištění stability svahu, v níž se stavba má nacházet.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně

řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

11. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
12. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně.
13. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobce uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí stavebního úřadu správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Dané konstatování platí obzvláště za situace, kdy žalobce v odvolacím řízení předložil v podstatě obsahově totožné námitky, které uplatnil již v průběhu územního, resp. stavebního řízení před stavebním úřadem.
14. Žalobce v této souvislosti konkrétně zpochybňuje způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem v jeho podání ze dne 7. 9. 2016, kde uplatnil 45 námitek zejména technického charakteru, co do podstaty věci se dle žalobce jednalo o několik desítek zásadních i méně zásadních námitek proti projektové dokumentaci, které měly jednoznačně za cíl to, aby realizace stavby vznikla dle zákona a tato nezasáhla do vlastnického práva žalobce, tedy vlastníka sousedící nemovitosti.
15. Žalovaný k většině z těchto námitek (s výjimkou občanskoprávní námitky týkající se rozsahu věcného břemene chůze a jízdy přes pozemek p. č. X a námitky týkající se dotčení kanalizační přípojky v jeho vlastnictví vedené přes pozemek stavebníka p. č. X) ohledně umístění i provedení stavby konstatoval, že žalobce nedodržel podmínky pro jejich uplatnění

stanovené

v

§ 114 stavebního zákona, jelikož je neodůvodnil v tom smyslu, jak je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Z pohledu § 114 stavebního zákona upravujících podmínky uplatňování námitek účastníků řízení se dle žalovaného jedná o námitky, které překračují rozsah stanovený tímto zákonem. Stavební úřad k takovým námitkám nemusel vůbec přihlídnout, pokud neupozorňovaly na porušení kogentního ustanovení zákona.

16. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona platí, že *„účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“* Dle odst. 2 téhož ustanovení pak platí, že *„k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.“* Z odst. 3 pak vyplývá, že *„námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“* V odst. 4 je pak stanoveno, že *„o podmínkách pro uplatňování námitek podle odstavců 1 a 2 musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.“*
17. Krajský soud k tomu předně uvádí, že se ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný vypořádal tuto námitku žalobce, a neshledává v něm vadu nezákonnosti, jak namítá žalobce, nicméně považuje za žádoucí do určité míry korigovat úvahu žalobce založenou na výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona, ohledně překročení „námitkového oprávnění“ ze strany žalobce. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, *„námitky uplatněné účastníky v řízeních dle stavebního zákona (§ 114 stavebního zákona z roku 2006) mají dvojí povahu, jednak se v nich tvrdí skutečnosti, které zakládají dané osobě postavení účastníka řízení, jednak představují věcné výtky směřované proti záměru. Stavební úřad je povinen posoudit uplatněné námitky nejprve z toho pohledu, zda zakládají účastenství v řízení (§ 192 téhož zákona a § 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Teprve pokud je odpověď na tuto otázku kladná, projedná věcné námitky proti záměru. Oba okruhy námitek přitom mohou být po obsahové stránce shodné. Podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítka vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva (§ 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004).“* Jak stavební úřad, tak i žalovaný proto správně dospěly k závěru, že uplatněné námitky zakládají žalobci postavení účastníka společného územního a stavebního řízení, a to z důvodu potenciálního dotčení jeho vlastnických práv k sousednímu pozemku. Z toho důvodu bylo povinností správních orgánů se zabývat těmito námitkami proti stavebnímu záměru věcně, což také učinily. Formulace užitá žalovaným ohledně překročení rozsahu

námitkového oprávnění tak spíše vzbuzuje dojem, že žalobce nebyl oprávněn vůbec tyto námitky vznášet a že se jimi stavební úřad, resp. žalovaný vůbec nemuseli zabývat a nikterak je tedy brát do úvahy. Ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona tedy nevymezuje podmínky pro přípustnost námitek vznesených účastníkem řízení, ale stanoví podmínky (rámec) pro jejich věcný rozsah a způsob odůvodnění. Naplnění těchto podmínek je pak stavební úřad, příp. žalovaný povinen posoudit vždy a teprve na základě tohoto posouzení učinit závěr o tom, zda k nim lze „přihlížet“ či nikoliv. V tomto ohledu si ostatně žalovaný do určité míry i protiřečí, neboť z průběhu správního řízení i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se těmito námitkami žalobce zejména stavební úřad věcně zabýval, což se promítlo jak do stavebním úřadem uložené povinnosti stavebníkovi doplnit, resp. upravit předloženou projektovou dokumentaci, tak do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, který se s těmito námitkami žalobce na str. 17 až 18 v dostatečném rozsahu zabýval a vypořádal je. Totéž ostatně učinil i žalovaný, který nadto žalobci dle krajského soudu zcela správně vytkl, že se v řadě případů jedná o námitky zcela obecné, dostatečně neodůvodněné (zejména z hlediska dotčení na jeho právech), a navíc se paušálně opakující, aniž by žalobce reflektoval onu skutečnost, že stavebník k požadavku stavebního úřadu technickou část projektové dokumentace opakovaně upravoval.

18. Pokud jde o další námitku žalobce ohledně nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci, konkrétně vypořádání občanskoprávní vlastnické námitky zásahu do jeho věcného břemene, kterým je zatížen pozemek parc. č. X, k. ú. X, na kterém je umístován záměr stavebníka, ze strany správních orgánů, ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje.
19. Z obsahu správního spisu i z rekapitulace v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad ve vztahu k danému stavebnímu záměru rozhodoval opakovaně, mimo jiné i rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018, č. j. MMZL 135092/2018, sp. zn. MMZL-SÚ-067191/2016/Fa, které ovšem bylo k odvolání žalobce i osoby zúčastněné na řízení 3) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2019 č. j. KUZL 17286/2019, sp. zn. KUSP 2984/2019 ÚP-Vy, a věc vrácena k novému projednání stavebnímu úřadu. Důvodem zrušení rozhodnutí stavebního úřadu byla zejména skutečnost, že v průběhu řízení nebylo postupováno ve smyslu § 57 správního řádu. Žalobce totiž ve svých námitkách ze dne 27. 4. 2018 k doplněnému oznámení o zahájení společného řízení ze dne 12. 4. 2018 uplatnil mimo jiné právě námitku týkající se věcného břemene, tedy že stavbu není možné v požadovaném rozsahu umístit z důvodu, že v celém rozsahu pozemku parc. č. X je zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy, není možné na pozemku umístit jakoukoliv stavbu, neboť dojde k nezvratnému zásahu do práva oprávněného z věcného břemene, kterým je odvolatel. Toto právo je zřízeno jako právo věcné v katastru nemovitostí a je uvedeno na příslušeném LV. Žalovaný uvedl, že námitka je bezpochyby námitkou občanskoprávní povahy týkající se vlastnických práv (§ 89 odst. 6 stavebního zákona) a má povahu předběžné otázky ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu. Žalovaný proto zavázal stavební úřad právním názorem, že stavební úřad bude při novém projednání věci postupovat dle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto (předběžná otázka).
20. Podle § 89 odst. 5 stavebního zákona „o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných

požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“

21. Podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu „může správní orgán, závisí-li vydání rozhodnutí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí.“ Podle § 57 odst. 2 správního řádu „probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.“
22. Podle § 64 odst. 1 písm. c) bod 2 správního řádu „může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b).“
23. Jak dále vyplývá z obsahu správního spisu, stavební úřad v novém projednání věci vyzval žalobce dne 15. 4. 2019, aby se s námitkou týkající se rozsahu jeho věcného břemene chůze a jízdy přes pozemek stavebníka parc. č. X obrátil na příslušný orgán veřejné moci ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení výzvy s upozorněním na to, že pokud stavebnímu úřadu nebude ve stanovené lhůtě doloženo, že se namítající se svojí námitkou k soudu obrátil, je stavební úřad oprávněn učinit si o tzv. předběžné otázce úsudek sám a pokračovat v řízení o žádosti. Současně stavební úřad usnesením ze dne 15. 4. 2019 řízení o žádosti přerušil do doby doložení dokladu o zahájení řízení o předběžné otázce, nejpozději do 60 dnů ode dne oznámení výše uvedené výzvy. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal, přičemž žalovaný o odvolání rozhodl dne 1. 8. 2019, č. j. KUZL 49504/2019, tak, že napadené usnesení na základě odvolacích námitek změnil co do formulace výroku usnesení doplněním o možnost pokračování v řízení o žádosti i na základě předložení důkazu o tom, že došlo k dohodě o námitce občanskoprávní povahy.
24. Pokud tedy žalobce v této souvislosti namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 89 odst. 6 stavebního zákona, neboť správní orgán neměl činit žádné úvahy o tom, zda dojde k zásahu do věcného břemene či nikoliv, protože k takovému vypořádání námitek není zákonný předpoklad, krajský soud k tomu uvádí, že toto tvrzení nemá oporu ve skutkových zjištěních. Stavební úřad (vázan předchozím právním názorem žalovaného) totiž při posouzení otázky rozsahu a potenciálního zásahu do věcného břemene žalobce dotčeným stavebním záměrem nejdříve postupoval v souladu s § 89 odst. 5 stavebního zákona ve spojení s § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy přerušil řízení a vyzval žalobce, nechť se k posouzení této otázky obrátí na příslušný soud v občanskoprávním řízení, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu. Žalobce tak nicméně neučinil, a to primárně z toho důvodu, jak uvádí v žalobě, že to měl být stavebník, koho měl stavební úřad vyzvat a ve výzvě poučit, že jde o vyřešení námitky o rozsahu věcného práva (věcného břemene) a měl jej také poučit, že v případě, že nebude soudem tato námitka v jeho prospěch vypořádána, bude dán důvod k zastavení řízení. Ani s tímto tvrzením se ovšem nelze ztotožnit, neboť to byl právě žalobce, kdo otázku existence, resp. rozsahu věcného břemene od samého počátku činil spornou, přičemž pokud se cítil předmětným

stavebním záměrem na výkonu tohoto tvrzeného práva ohrožen či přímo dotčen, mohl se v souladu se zásadou *vigilantibus iura* aktivně domáhat jeho ochrany. Výše rekapitulovaným postupem stavebního úřadu mu k tomu byl poskytnut dostatečný proceň prostor i přiměřená lhůta.

25. V návaznosti na to nelze ani přisvědčit názoru žalobce, že správní orgán neměl pravomoc činit žádné úvahy o tom, zda dojde k zásahu do věcného břemene či nikoliv, protože k takovému vypořádání námitek není zákonný předpoklad, a pokud správní orgán nemohl tuto námitku vypořádat, tzn., stavebník zůstal pasivní a věc sám nemohl nevypořádat, byl zde důvod k zastavení řízení, resp. zamítnutí žádosti. Tento názor žalobce se totiž ocitá v přímém rozporu s citovaným § 57 odst. 2 *in fine* správního řádu, dle něhož platí, „pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.“ Účelem tohoto ustanovení je tedy bezesporu snaha zabránit případnému „zablokování“ rozhodovací činnosti příslušného správního orgánu, ať již nečinností jiných orgánů veřejné moci, tak i (účelovou) pasivitou dotčených jednotlivců. Krajský soud tedy neshledal v postupu stavebního úřadu, resp. žalovaného rozpor se zákonem, pokud za dané situace samy vypořádali námitku ohledně tvrzeného zásahu do věcného břemene žalobce, a nedopustili se tak excesivní úvahy o námitce občanskoprávního charakteru, jak namítá žalobce. Ten ostatně ani tuto námitku nijak blíže nekonkretizoval, resp. podrobněji nerozvedl, v čem konkrétně je dána potencialita zásahu do věcného břemene žalobce při realizaci předmětného stavebního záměru.
26. Obecnou povahu, tj. předestřenou bez bližší konkretizace, má ostatně i další žalobcová námitka ohledně absence snahy stavebního úřadu dosáhnout dohody o občanskoprávní námitce ve smyslu § 89 odst. 5 stavebního zákona, a proto ani tuto námitku krajský soud neshledává důvodnou. Navíc ani v tomto ohledu se tvrzení žalobce nejvíce být v souladu se skutkovým stavem dané věci, neboť z obsahu správního spisu i z výše učiněné rekapitulace vyplývá, že stavební úřad na základě žalobcem opakovaně vznášených námitek vůči stavebnímu záměru vyzýval stavebníka k úpravě a doplnění předložené projektové dokumentace tak, aby korespondovala mimo jiné i s požadavky žalobce. Pokud žalobce vytýká stavebnímu úřadu pasivitu při řešení občanskoprávní námítce ohledně dotčení věcného břemene žalobce, jak již bylo výše zdůrazněno, stavební úřad žalobci poskytl dostatečný prostor k jejímu vyřešení, čehož ovšem žalobce nevyužil. V této souvislosti (snad i pro doložení opravdovosti snahy žalobce o učinění dohody se stavebníkem) považuje krajský soud za žádoucí poukázat i na posouzení žalovaného týkající se charakteru a četnosti úkonů žalobce v řízení a reakci stavebníka na tyto úkony a s tím související délku správního řízení, kdy dospěl k závěru, že další pokusy o dohodu účastníků ze strany správních orgánů by nebyly úspěšné a zbytečně by ještě více prodlužovaly délku řízení, která již nyní činí skoro 4 roky.
27. Za nedůvodnou krajský soud považuje i námitku žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily námitku, že plánovaná stavba zasahuje do stavby v jeho vlastnictví, tj. do kanalizační přípojky, která vede před pozemky ve vlastnictví stavebníka, tj. po pozemcích X a X, k. ú. X. Krajský soud má totiž jednak (ve shodě s žalovaným) za to, že tato námitka postrádá relevanci ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání, neboť otázka souladnosti stavby (přeložení kanalizační přípojky na pozemku stavebníka) se zákonem nebyla předmětem tohoto řízení o žádosti stavebníka o vydání společného povolení. Jednak z toho důvodu, že krajský soud považuje způsob, jakým se

stavební úřad i žalovaný vypořádali s opakovaně vznesenou námitkou žalobce ohledně charakteru i technické specifikace kanalizační přípojky, za důkladný (o důkladnosti vypořádání této námítky ostatně rovněž svědčí opakované výzvy stavebního úřadu adresované stavebníkovi s požadavkem na doplnění projektové dokumentace o objekt stávající kanalizační přípojky a jejímu přeložení nebo jiného technického řešení) a navazující právní závěry za dostatečně srozumitelné a jasné.

28. Pokud jde o námitky předestřené osobou zúčastněnou na řízení 3) ve svém podání, krajský soud k tomu uvádí, že tyto námitky se zcela obsahově shodují s námitkami, jí předestřeny v řízení před stavebním úřadem. Naopak ve svém odvolání tyto námitky osoba zúčastněná na řízení 3) již nepředestřela, a činí tak znovu až v nyní v řízení o žalobcem podané žalobě. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné zmínit, že i stavební řízení je ovládáno zásadou koncentrace upravené v § 82 odst. 4 správního řádu (k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve). Tato zásada omezuje okruh nových skutečností a nových důkazních návrhů, které mohou účastníci uplatnit v odvolacím řízení, na takové novoty, které nemohly být (z objektivních důvodů) uplatněny již v řízení na prvním stupni. Přestože zákon nebrání tomu, aby žalobce v řízení před správním soudem uváděl i nová tvrzení, tj. tvrzení, která ve správním řízení nezazněla. Jiná je otázka, nakolik tato procesní taktika nebo případně nedostatečná procesní aktivita během správního řízení může již dopředu snížit pravděpodobnost, že soud se bude meritorně zabývat všemi spornými aspekty věci. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, zprostředkovaně se tato *„zásada promítne i do navazujícího řízení před správním soudem: ani ten se nebude zabývat takovými tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení na prvním stupni, ale neudělal to. V řízení o žalobě bude zásada působit o to důsledněji, že řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu. Zejména v klasickém řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu by tak soud neměl jako první zkoumat skutková tvrzení či důkazní návrhy, k nimž se správní orgán (v řízení ovládaném koncentrační zásadou) neměl možnost ani důvod vyjádřit, protože mu k tomu žalobce nedal žádný konkrétní a včasný podnět.“* Krajský soud je nadto toho názoru, že stavební úřad se s uvedenými námitkami důkladně vypořádal (viz str. 12-13 rozhodnutí), přičemž nepovažuje za nutné jeho právní závěry zde podrobně rekapitulovat, a proto na ně ve stručnosti odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

31. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu